

Milé sestry, milí bratři, přátelé našeho sboru,
s přáním dobrého týdne posíláme opět pobožnost na neděli.
Ze sborových oznámení vybíráme:

Pokud to půjde, **chceme uspořádat 20. 3. první z řady sborových brigád v rámci akce Živoucí zahrada**. Pravděpodobně se nebudeme moci potkat ve skupině, bude připraven rozpis s pracemi, stačí se domluvit se s. farářkou nebo s. kurátorkou. Vítány jsou mužské, ženské i dětské ruce.

Ještě v tomto týdnu si můžete objednat nový evangelický zpěvník **pro vlastní potřebu** (pro sebe, domů, jako dárek). Vyjde koncem roku a cena bude v rozmezí Kč 400 - 500,-. Objednat si jej můžete u br. Josefa Hladíka (739 853 695, 566 521 071; josefhladik71@seznam.cz). Objednávka zpěvníku **je závazná**. Sbor pořídí jen takový počet zpěvníků, který opravdu potřebujeme.

Na www.evangelicivm.cz se můžete informovat o tom, která online setkání se konají a kdy. Na úvodní straně naleznete také odkazy na natočené bohoslužby.

Stále platí, že individuální duchovní péče je povolena. S. farářka Vás může na vyžádání v odpoledních hodinách navštívit (s respirátorem a dezinfekcí), lze se domluvit také na vysloužení svátosti večeře Páně.

Pobožnost 7. 3. 2021

modlitba Bože, u sebe i u svého okolí v poslední době cítím apatii. Je to apatie vůči strachu z nemoci, vůči nejistotě, která nás provází se stále se měnícími opatřeními, vůči stesku po době bez pandemie a především po našich blízkých, vůči smutku z toho, co nebo koho jsme ztratili. Prosím, uzdrav nás od této otupělosti.

Dej nám naději při pohledu do budoucnosti a vděčnost při vzpomínkách na minulost. A do těch současných chvil Tě prosím o

sílu. Sílu, abychom dokázali prožít i ten smutek, abychom místo apatie konali dobré skutky a abychom i v nelehkých chvílích našli radost v maličkostech.

Děkuji Ti za chvíle radosti. Věřím, že jsou od Tebe. Jsem také vděčná, když se i na dálku podaří být si v srdci blízko s přáteli. A nejvíce ze všeho jsem Ti vděčná za Tvou blízkost, kterou obzvláště nyní v začátku postního období cítím ve svém životě. Amen.

modlitba Adély Kleinové, studentky psychologie, 21 let

čtení Mk 14.17-21

píseň 692 Temnou divnou mlhou

text Mk 14.43-52

Ještě ani nedomluvil a přišel Jidáš, jeden z Dvanácti. Velekněží, zákoníci a starší s ním poslali zástup, ozbrojený meči a holemi. Jeho zrádce s nimi domluvil znamení. Řekl: „Kterého políbím, ten to je; toho zatkněte a pod dozorem odved'te.“ Když Jidáš přišel, hned k Ježíšovi přistoupil a řekl: „Mistře!“ a políbil ho.

Oni pak na něho vztáhli ruce a zmocnili se ho. Tu jeden z těch, kdo stáli kolem, tasil meč, zasáhl veleknězova sluhu a ut'al mu ucho. Ale Ježíš jim řekl: „Vyšli jste na mne jako na povstalce s meči a holemi, abyste mě zajali. Denně jsem učíval u vás v chrámě a nezmocnili jste se mne. Ale je třeba, aby se naplnila Písma!“

Všichni ho opustili a utekli. Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytili. On jim však nechal plátno v rukou a utekl.

Ježíš zápasil v Getsemane – v modlitbě a ti, co mu byli nejbližší, nevydrželi bdít. Dvakrát je budil, toužil po lidské podpoře, ale obyčejná únava učedníkům nedovolila podporu projevit. Snad jim rozumíme - možná v této době ještě víc než dřív - zůstat bdělí

pro potřeby druhých, když jsme často sami nedosyceni osobním setkáním, společenstvím naživo, kulturou, sportováním a mnohým dalším není snadné. A zůstat pozorní pro to, co se odehrává v rovině ducha, je podobně ne-li ještě víc náročné.

Napotřetí Ježíš učedníky budí, podívejte, věci se už dávají do pohybu. Blíží se Jidáš se zástupem ozbrojeným meči a holemi, který poslali velekněží, zákoníci a starší. Zatímco v dalších evangeliích čteme o chrámové stráži nebo o římské kohortě, u Marka přichází zatknout Ježíše ozbrojená tlupa. Pokoušejí se přiblížit v tichosti, nenápadně se infiltrovat mezi olivy, zakrýt pláště vyboulené meči, aby všechno mohlo proběhnout v tichosti, bez zbytečného humbuku – jak to dělají nájemní únosci. Pokoutné jednání. Možná někteří známe ze života, i když nám nešlo o život – masky, převlékání kabátů.

Novozákonník Jiří Mrázek při přednáškách k Mk evangeliu připomínal, jak zvláště Marek poslední dny Ježíše zachytil. Všechno se odehrává v takové skoro kafkovské anonymitě bez tváří. Ježíš tuší, že jeden z dvanácti bude jednat s lidmi od velekněze. Ale není jisto, že ví, který z učedníků. Učedníci nejsou tak úplně zorientovaní. Nejsou si jistí jeden druhým, a dokonce sami sebou – snad ne já? ptají se Ježíše, když jim oznámí, že ho jeden z nich zradí. A teď se velmi pomalu probouzí z ospalosti. Ti lidé, co se teď blíží, nevypadají na ozbrojence a není jisté, jestli jsou to oni. Jidáš, který se noří ze tmy, ho jde podle zvyklostí pozdravit - polibek nebo dotyk tváří je to natolik formální a přátelské gesto, že to nevzbudí žádnou pozornost. Rozespalým učedníkům nemuselo být jasné, co se tady vlastně děje, stejně jako je pro nás někdy náročné se zorientovat – o co tu ve skutečnosti jde? Pod roušku vágních vyjádření i nezřetelného jednání se schová ledasco.

Až když se dočteme, že na něho vztáhli ruce a chytli ho, začne se celá situace rozkrývat. Ukazuje se, že ten zástup přišel kvůli Ježíši, rozhodně však z jiného důvodu, než aby se zajímal o to, co Ježíš říká a činí. Už se lze dovtípit, že zástup jedná na popud Jidáše.

Giotto di Bondone: Jidášův polibek

V té stínohře se ukazuje, že ne všichni jsou proti Ježíši. Jeden z okolostojících se staví na jeho obranu. Mohl i nemusel to být jeden z dvanácti, Marek to schválně nechá otevřené a jako nám tím předal vzkaz, že Ježíše Krista může bránit i ten, kdo není jeho stoupencem, kdo se k němu otevřeně nehlásí. Slova i činy těch, kteří se neprofilují jako Ježíšovi následovníci, mohou být

Ježíši Kristu mnohem blíží. Tento neznámý zraní veleknězova sluhu, což je skutek velmi odvážný a zároveň jediný - ale vzhledem k dalšímu vývoji je to jako plácnutí do vody.

Do toho už Ježíš komentuje to zatýkání: chováte se ke mně jako k teroristovi. Každý den jste mě mohli v chrámě zatknout, věděli jste, kde mě hledat. Ale místo toho jste ze mě udělali povstalce – někoho kým nejsem. Používáte na mě metody, jako bych byl nebezpečný násilník. Zároveň se tak naplňuje Písmo. Už se nedozvíme, kterou pasáž Písma měl Ježíš na mysli, ale o započtení nevinného mezi zločince nebo utrpení spravedlivého čteme na mnoha starozákonních místech. Stará hra s novými herci. Všichni ho opustili a utekli.

I když jeden se vydal za Ježíšem. Nějaký mladík, který měl jen kus hadru kolem těla. Nevíme o něm nic, krom toho, že ho chytili a on, aby se zachránil, utekl nahatý pryč.

Kde hledat evangelium v téhle epizodě, která se odehrává pod rouškou noci, tmy, falše? Jaké impulsy pro víru si můžeme odnést z příběhu o zatčení, krom prostého konstatování, že svět se od Ježíšových dob moc nezměnil, protože často nevíteží argumenty, ale zbraně? Nebo že i ti nejbližší mohou zradit?

1. Ježíš jedná otevřeně, kritizuje pokoutné jednání.

Na chrámovém nádvoří nedovedli velekněží a zákoníci argumentovat, a teď ho tady na Olivové hoře přemáhají holemi a meči a jednají s ním jako s nebezpečným násilníkem, přičemž násilí neužíval. Je důležité, aby to zaznělo. To, co se děje je nefér, je to sprosté a podlé. Ozvat se, nenechat beze slova, když vnímáme lež, nespravedlnost, maskování účelového jednání, jednat otevřeně je první inspirací.

2. Ti, kdo přispěchají na pomoc, nejsou učedníci – jak bychom čekali. Jediný pokus Ježíše bránit nebo následovat mají na svém kontě neznámí, kteří nejspíš nepatřili mezi Dvanáct. Zkusme být

vnímaví pro zájem a pomoc zvenčí, odjinud, než bychom čekali. A stejně tak zkusme takovou nabízet – i když přitom budeme vypadat směšně.

Protože i když pokusy bojovat nebo následovat vypadají komicky – utáté ucho namísto boje o život a utíkající svlečený mladík namísto následování, jsou v tu chvíli donkichotsky dojemné a zahanbují ty, kdo neudělali nic nebo utekli – ze strachu nebo z lhostejnosti.

3. Učedníci zase upomínají na naši neschopnost zůstat Pánu Bohu věrní. Není to tak, že věrnost těch, kteří Ježíše následují, je jednou provždy daná. Víra je proces, je otázkou zrání v situacích, do kterých buď vědomě vstupujeme nebo se v nich třeba i nechtěně ocitneme. Opustili ho a utekli – ano, to se může stát, selháváme. I přesto však je nám Kristus otevřený, i přesto zůstává věrný – ve svém slovu, ve svátostech, v lásce a soucitu druhých. Tak věrný, že i pro nás prošel smrtí a byl vzkříšen. Vědomí a prožívání téhle věrnosti nás pošťouchává od rezignace k aktivitě, od strachu k bázni Boží, od lhostejnosti k zájmu, od péče o sebe k péči o své širší okolí...

píseň 688 Odpust'

požehnání

At' se děje, co děje,
ze všeho nejvíc hledejte pro život Boží kralování a spravedlnost.
Protože opravdu šťastní – blahoslavení – jsou ti,
kdo žijí tam, kde vládne Bůh a kde se žije podle Boží vůle.
Ne, že by nemohla přijít vichřice
– ale nezbourá jim jejich životní dům.
Tak at' vás provází Boží pravda a milosrdenství v dobrém i zlém
a at' vám svítí na cestu, když před vámi bude tma. Amen